

တက်ယနိုမော်ဆရာတော်

ဝိနန္ဒာသဘာ

သီလဝိသောမနိကျမ်း

စတုတ္ထအကြိမ်

ကောက်နုတ်ချက် (၁)

“ရှေးဆရာမြတ်တို့သည် သလ္လဝုတ္တိဖြစ်ခြင်း၊

သလ္လေခပဋိပတ္တိဖြစ်ခြင်းငှာရရသမျှသာ သင်္ကန်းတွင် ကောင်းနိုးရာရာသင်္ကန်းကိုသူ့အား လှူ၍ ညွှန်းအံ့ထင်သည် သင်္ကန်းကိုပိန္နဲ ဖျက်၍ သုံးဆောင်တော်မူကုန်သည်။ ကောင်းနိုးရာဆွမ်းကိုသူ့အားလှူ၍ ညွှန်းအံ့ထင်သည့် ဆွမ်းကိုပတ္တဝါတ်ပြု၍ သုံးဆောင်တော်မူကုန်သည်။ ကောင်းနိုးရာဟင်းကိုသူ့အားလှူ၍ ညွှန်းအံ့ထင်သည့် ဟင်းတွင်ရေနွေးစွက်၍ သုံးဆောင်တော်မူကုန်သည်။ ကောင်းနိုးရာ ကျောင်း တွင်သူ့အားလှူ၍ ညွှန်းအံ့ထင်သည့်ကျောင်းတွင် ယုတ်ညံ့သောနေရာ၌ သာ နေတော်မူကုန်သည်။ ကောင်းနိုးရာထောပတ်စသည်ဖြင့် စီရင်သောဆေးကိုသူ့အားလှူ၍ ယုတ်ညံ့သော နွားကျင်ငယ်ပုတ်ဖြင့် စိမ်အပ်သောဆီးဖြူ သျှိုသျှား၊ ဖန်ခါးစသောဆေးကို သာသုံးဆောင်တော်မူကုန်သည်။ ငါတို့ဆရာရွှေကျောင်းဘုရားလည်းရရသမျှသာဆွမ်းကို စု၍ ပေါင်း၍ ခလောက်၍ အောက်ထက်အနံ့ရောက်စေပြီးမှဝေစုရတစ်ခွက်ဟင်းတွင် ရေနွေး စွက်၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ တပုမဟာထေရ်၊ တောမဟာထေရ်တို့ကားပါးစပ်၌ သတ္တဝါ တို့ သီချိုင်းမဖြစ်စေလင့် ဟုအသားဟူသမျှကိုပယ်သည်။”

-စာ (၁၈၁-၁၈၂)မှ ကောက်နုတ်ချက်။

ကောက်နှုတ်ချက် (၂)

“မင်းရွာဆရာတော်ဘုရားလည်းသပိတ်တစ်လုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည်မှ

တစ်ပါးစွန့်အပ်သော ဝတ္ထုချည်းဟူ၏။ ဆုံတားဆရာတော်ဘုရားသည် ပစ္စည်း၌ ဤကား ငါ့ဖို့၊

ဤကားသူ့ဖို့ ဟုဝေဖန်ခြင်း မရှိ၊ ရရသမျှသည် သူ့ဖို့ချည်းဟူ၏။ မောင်းထောင်ဆရာတော်၊

မဲစီးဆရာတော် ဘုရားတို့သည် မိမိတို့ရောက်လာသမျှ

ရဟန်းပရိသတ်တို့အားလက်ချည်းပြန်စေမရှိ ပြုတော်မူတတ်သည်။

စာသင်တပည့်တို့ကိုထောက်ပံ့တတ်သည်။ ပေးကမ်းခြင်း၌ လည်း မည်ဆန်းကာမဟုတ်၊

လောက်လောက်လွေ့လွေ့ပြုတတ်သောဟူ၏။ မန်လည် ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည်

ဝိနည်းသင်္ဂြိုဟ်ဟုငါတို့ဆရာဆင်တဲဆရာတော် မိန့်ဖူးသည်၊ သီလပညာ

လည်းလွန်သူမရှိမိန့်သည်၊ ဝိနည်းသင်္ဂြိုဟ် စောင်လုံးနှုတ်တက်သည်၊ ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ်

ဆရာနည်းရလှသည်၊ စကားအရာ၌ လည်းသူခွန်းပြန်မလှောက်ရအောင် မိန့်တော်မူသည်။”

-စာ (၁၄၁)မှ ကောက်နှုတ်ချက်။

တတိယနံမော်ဆရာတော်

ရှင်ဝိနန္ဒာသဘာ (၁၁၃၈ - ?)

ရှမ်းပြည်နယ် ရပ်စောက်မြို့၊

အနောက်အရပ်ရှိရွှေအင်တင်တောင်စေတီတော်၏ အနောက် ခင်ရိုး
တာလေးရာကွာနောက်မျက်နှာ ရွာတိရွာပန်တင်ကူ (ပဏ္ဍဂူ)အနီးတွင် နံမော်ရွာ
ကျောင်းတည်ရှိသည်။ပထမနံမော်ဆရာတော်မှာ ဆုံတားဆရာတော်၏ တပည့် ရှင်သာရမဇ္ဈ
ဖြစ်၍ ၊ ဒုတိယနံမော်ဆရာတော်ကားရှင်ဓမ္မပါလ ဖြစ်သည်။

တတိယနံမော်ဆရာတော် ရှင်ဝိနန္ဒာသဘာသည် ဒုတိယနံမော်ဆရာတော်၏
တပည့်ဖြစ်၍ သာယာဝတီမင်းလက်ထက်တွင် ထင်ရှားသောဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်သည်။
သက္ကရာဇ် ၁၁၃၈ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ကိုးနှစ်အရွယ်တွင် ဗျတ္တိဗလနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
ကဝိသာရ မဟာထေရ်ထံ ပဏ္ဍုပလာသ၏ အဖြစ်ဖြင့် စာပေသင်ယူသည်။ တစ်ဆယ့် သုံး နှစ်
အရွယ်တွင် သာမဏေအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်တွင် နာထာန
ထချီလောကဓမ္မပျို့ ၊ ဌာနာဌာနချီပရာဘဝပျို့ ၊ နရာနရချီသာဓုစာရီပျို့ များ ကိုစီရင်သည်။
ထို့နောက် မဟာဝံသချီသက္ကပ္ပပျို့ ၊ အနောပမချီမဃဒေဝပျို့ (မန်လည်ဆရာတော်၏
မဃဒေဝလင်္ကာမှာ ပျို့ သစ်ဖြစ်သည်။) နှစ်စောင် ကိုလည်း ပြုစုသည်။

အသက် ၂၀အရွယ်တွင် ဥဘတောဝိဘင်းပြန်

သုံးဆယ့်ကိုးဝါရအရှင်အာသဘလောကကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရဟန်းအဖြစ်ကိုရသည်။
မင်းကြီးမဟာသက်တော်ရှည် ကျောင်းတိုက်နှင့် ဆင်တံဆရာတော် အစရှိသည့်
တစ်ကျိပ်နှစ်ပါးသောကျမ်းတက် ပုဂ္ဂိုလ်များ ထံတွင် ပါဠိ အဋ္ဌကထာဋီကာဉာဉ်
နေတ္တိကျမ်းဂန်များ ကိုသင်ယူသည်။ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့၏ စကားကိုနာယူသည်။
ဝိနည်းတော်ကိုအထူးလေးစားတော်မူသည်။ ဗာဟိရကမ္မနှင့် မွေ့ လျော် နေသည်

မရှိဟုအမှတ်အသားတွေရသည်။

ဆရာတော်ရှင်ဝိနန္ဒာသဘသည် မန်ကျည်းချောင်းရွာရှိဒကာမောင်မှိုင်း လှ။
ဒါန်းသော မုတ် ထွက် လှေကားနှင့်တကွ ဘုံငါးဆင့်ရှိကျောင်းတွင် လည်းကောင်း၊ မြစ်သားမြို့၊
နယ် ခြံကြီး ကွေ့ရွာ၌ ဒကာ မြင်းအုပ်တုရင် ရဲလှကျော်စွာ လှူဒါန်းသောဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ အုတ်
ပြဿ ၁၆ ကျောင်းတွင်လည်းကောင်း သီတင်းသုံးတော်မူပြီးနောက် နံမော်ကျောင်းသို့
ပြောင်းရွှေ့ သီတင်း သုံးခဲ့သည်။ တတိယနံမော်ဆရာတော် အဖြစ်ဖြင့်ပင် ၁၁၉၉ ခုနှစ်
သီတင်းကျွတ် လဆန်း ၁၂ ရက်နေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ဤ သီလဝိသောဓနိကျမ်းကို ပြုစုပြီး
မြောက်တော်မူ ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ပြုစုခဲ့သောအခြားကျမ်းများ မှာ ကထိနဝိနိစ္ဆယ၊
သီမာဝိနိစ္ဆယ၊ ဒေနာကံ၊ ဝုဋ္ဌာနကံအစီအရင် တို့ဖြစ်ကြသည်။

[တတိယနံမော်ဆရာတော်၏ ထေရပတ္တိအပြည့်အစုံကိုမှတ်တမ်းတင်ပြီးရှိခဲ့လျှင်
ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ညွှန်ကြားပေးကြပါရန်မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။]

သီလဝိသေသခန့်ကျမ်းအမှာ စာ

သီလသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ပန်းတိုင်ဖြစ်သောမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်ရှိရေး၌ အခြေခံ အကျဆုံးအဓိကကျင့်စဉ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝိသုဒ္ဓိလမ်းစဉ်ကို ပြသောဝိသုဒ္ဓိမဂ် ကျမ်းကြီးကိုစီရင်ရာ၌ အဋ္ဌကထာဆရာရှင်မဟာဗုဒ္ဓဇောသသည် အခန်း (၂၃)ခန်းတွင် သီလနိဒ္ဒေသအခန်းကိုအဦးအစပထမထား၍ ဖွင့်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သီလသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလုံးစုံ၏ အခြေပါဒလည်း ဖြစ်သည်။
ထိုစကားမှန် ကန်ကြောင်း ကိုသဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိတော်လာ-
သီလပတိဋ္ဌာယနုရောသပ္ပညာ၊ စိတ္တံပဉ္စဘာဝယံ။ အာထာဝီနိပကောဘိက္ခု။
သောဣမံဝဇေယဇဋ်။ ။

ဂါထာဖြင့် အစချီသောဝိသုဒ္ဓိမဂ် ကျမ်းကြီး၏ ကျမ်းစစကားဖြင့် သိသာနိုင်ပေသည်။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ပညာရှိယောက်ျားသည် သီလ၌ တည်၍ ဈာနသမာဓိ နှင့်ဝိပဿ နာပညာကိုပွားစေရာ၏ ။ ထိုသို့ ပွားစေသော ရဟန်းသည်ကိလေသာကို ဖျက်ဆီး တတ်သောမဂ်ပညာရှိသည်ဖြစ်၍ ၊ ဤကိလေသာတည်းဟူသော ကွန်ရက်ကိုဖောက်ထွက် နိုင်ရာ၏ ။”ဟူလိုသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဤဂါထာသည် အဓိသီလ၊ အဓိစိတ္တ၊ အဓိပညာဟူသော သိက္ခာ သုံးပါး ကိုအကျဉ်းဖွင့်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
သီလကိုအခြေခံကာဈာန်သမထကို ပွားများ လျှင် မဂ်ပညာကိုထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သည် ဟုဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အလားတူပါရာဇိကဏိ အဋ္ဌကထာ၊ ဗာဟိရနိဒါန၊ ဝေရဇ္ဇကဏ္ဍ
ဝဏ္ဏနာလာအရဟံ ဂုဏ်တော်အဖွင့်၌ လည်း“ဗောဓိမဇ္ဈေ ဝီရိယပါဒေဟိ သီလပထဝိယံ
ပတိဋ္ဌာယသဒ္ဓါဟ ဣန္ဒြေကမ္မက္ခယကရံ ဉာဏဖရသုဂံဂေဟေတွာ သဗ္ဗေအရာ ဟတာတိ အရာနံ
ဟတတ္တာပိ အရဟံ” ဟူ၍ သီလကိုပထဝီမြေကြီးနှင့် လည်းကောင်း၊ ဝီရိယကိုခြေထောက်နှင့်
လည်း ကောင်း ၊ သဒ္ဓါတရားကိုလက်နှင့်လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကိုပဲခွပ်ပုဆိန်နှင့်

လည်းကောင်း ခိုင်းနှိုင်း၍ ဖွင့်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်ပခုက္ကူမြို့ မဟာဝိသုတာရာမအလယ်တိုက်ကြီးမှကျမ်းတက် ကျမ်းပြုအကျော် ဆရာတော်ကြီးများ ကလည်းအထက်ပါ အဋ္ဌကထာဖွင့်ဆိုချက်နှင့်အညီ “အရဟံ ၊ ဝီရိယခြေ၊ သီလမြေထက်၊ သဒ္ဓါလက်ဖြင့် ၊ ကမ္မက္ခသိန်၊ ဉာဏ်ပုဆိန်ကို၊ စွဲချိန် ပယ်ဖြတ်၊ သတ်အပ်ပြီးသောကိလေသာရန် ရှိခြင်းကြောင့် အရဟမည်တော်မူ ပါပေ၏ ” ဟုကာရန် ချက်နိဿ ယသွားဖြင့် ချောမွေ့လှပစွာ အနက် မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏ ။

ထိုသီလသည်လည်းလူ့သီလ (ဂဟဋ္ဌသီလ)နှင့် ရဟန်းသီလ (သမဏသီလ) ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိသည်တွင် ဤသီလဝိသောဓနီအမည်၌ ပါရှိသောသီလသည် လူ့သီလနှင့် မဆိုင်၊ ရဟန်းတော်များ ၏ သီလကိုသာဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ရဟန်းတော်များ နှင့် ဆိုင်သောသီလမှာ လည်းပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရ သီလ၊ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလနှင့် ပစ္စယသန္နိဿတသီလဟူ၍ လေးမျိုး ရှိသည်။ ယင်းသီလ လေးမျိုး ကိုရဟန်းတို့၏ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ ထိုလေးပါးတို့တွင် ပါတိ မောက္ခသံဝရသီလဟူသည် ပါတိမောက်ကျမ်းလာ (၂၂၇)သွယ်သောသိက္ခာပုဒ်များ ကို စောင့်ထိန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလဟူသည် စက္ခုန္ဒြေ၊ သောတိန္ဒြေ၊ ဃာနိန္ဒြေ၊ ကာယိန္ဒြေ၊ မနိန္ဒြေ ဟူသောဣန္ဒြေ ခြောက်ပါးကိုစောင့်စည်းထိန်းသိမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလဟူသည် ရဟန်းတို့၏ အသက်မွေးမှု နှင့်ဆိုင်သောသိက္ခာပုဒ် ခြောက် ပါးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ကုလဒူသကရစ်ပါး၊ အနေသန (၂၁)ပါး၊ ကုဟန၊ လပန၊ နေမိတ္တိက၊ နိပ္ပေသိကာ၊ လာဘေနလာဘနိဇိဂီသန၊ ဥက္ကာစန၊ ပါရိဘဉ္ဇာ၊ သာမန္တဗ္ဗေ၊ ပရိကထာ၊ ဒိပန၊ ပရပိဋ္ဌိမံသိကာ၊ တိရစ္ဆာယနကထာစသောရဟန်းတို့နှင့် မအပ်စပ်သော မိစ္ဆာဇီဝများ ကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပစ္စယသန္နိဿတသီလဟူသည် အထက်၌ ဆိုခဲ့သောမိစ္ဆာဇီဝမှု ဖြင့် ရသောပစ္စည်းမှတစ်ပါး တရားသဖြင့်ရသောပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို “ပဋိသင်္ခါယောနိသောစိဝရံပဋိသေဝါမိ” စသည်ဖြင့် မစ္စဝေက္ခဏာဆင်ခြင်၍ သုံးဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကားရဟန်းတို့နှင့်သာဆိုင်သော စတုပါရိသုဒ္ဓိလေးပါးတို့တည်း။

ဝိသောဓနီဟူသည် သုတ်သင်ခြင်းဟုအဓိပ္ပါယ်ရသည်။

သုတ်သင်ခြင်းကိုထပ်ဆင့် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရလျှင် သီလ၏ အညစ်အကြေးများ ကိုဖယ်ရှားရှင်းလင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤသီလဝိသောဓနီကျမ်းသည် ရဟန်းတို့၏ စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလကို ညစ်ကြေး မတင်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းသောကျမ်း ဟုအနက်သဘော ကောက် ယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကျမ်း၌ စီစဉ် တင်ပြထားပုံကိုဆိုပါဦးမည်။ ရှေးဦးစွာ ဤကျမ်း၌ လေးပါးသော စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလကို ပြပါသည်။ ၎င်းပြင်ပါတိမောက် ပါဠိတော်လာ (၂၂၇)ပါးသော သိက္ခာ ပုဒ်များ ကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းတို့ကိုလွန်ကျူး သဖြင့် သင့်ရောက်သောအာပတ်ခုနစ်ပုံတို့ကို လည်းကောင်း၊ ယင်းအာပတ်တို့ကိုဒေသနာကံ၊ ဝုဋ္ဌာနကံတို့ဖြင့် အာပတ်ဖြေ ကုစားပုံ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ “အနုမတ္တသုဝဇ္ဇေသုဘယဒဿဝီ” ဟူသည်နှင့်အညီရှေးဆရာတို့သည် အသေးအမွှားအပြစ်ကလေးများ ကိုပင် ဘေးဟု ရှုမြင်၍ ဝိနည်းကိုအသက်ပမာ လေးစားစွာ လိုက်နာစောင့်ထိန်းကြပုံများ ကိုလည်းကောင်းအသေးစိတ် ပြဆိုထားပါသည်။

ဤပြဆိုချက်များ ကြောင့် ဤသီလဝိသောဓနီကျမ်းသည် သီလကိုချစ်မြတ်နိုးသော လဇ္ဈိပေ သလသိက္ခာပေသလသိက္ခာကာမပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက် အတုယူစရာလွန်စွာ ကောင်း သော၊ ကျင့်ကြံပုံကျင့်ကြံနည်းများ ကို ပြဆိုထားသော ၊ ကျမ်းကောင်းတစ်ဆူအဖြစ် ဆရာ စဉ် ဆက် အသိအမှတ်အပြုခံရသောကျမ်းကောင်းတစ်ဆူ ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ရှေးဆရာကောင်းဆရာမြတ်တို့၏ ကျင့်ကြံပုံအသေးစိတ်ကို ဖော်ပြနေ လျှင် နိဒါန်းလေးတွဲ သွားမည်ကိုစိုးသဖြင့် အသေးစိတ်မဖော်ပြလိုတော့ပါ။

ရဟန်းဟူသည် အလိုရမ္မက် နည်းမှ ရဟန်းနှင့်တူသည်။ ရဟန်းဖြစ်လျက် အလို ရမ္မက် ကြီးနေလျှင် သင်္ကန်းဝတ်နှင့် မလျော် မထိုက်တန်ဟုရှေးဆရာတော်ကြီးများ ဆုံးမ လေ့ ရှိကြပါသည်။ ရဟန်းတို့၏ သီလဟူသည် ကိုယ် နှုတ် နှစ်ပါးကိုစောင့်ထိန်း ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတို့၏ သီလသည် ကိုယ် နှုတ် နှစ်ပါးစောင့်ထိန်းရုံ၊ ဝိနည်း လေးစားရုံမျှဖြင့် ပြည့်စုံလုံလောက်ခြင်းမရှိသေးပါ။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အချင်းများ နှင့် လည်း

ပြည့်စုံဖို့လိုပါသည်။ ယင်းမနောပိုင်းဆိုင်ရာဂုဏ်အရည် အချင်းများ မှာ အလိုနည်းမှု (အပွိစ္စဂုဏ်)၊ ရောင့်ရဲလွယ်မှု (သန္တုဋ္ဌိသလ္လေခဂုဏ်)၊ ဒကာဒကာမတို့၌ မကပ်ငြိမှု (ကုလ နိရာလယဂုဏ်)၊ ခေါင်းပါးသောအကျင့်ရှိမှု (လူခပဋိပန္နဂုဏ်)၊ ငှက်များ သည် အတောင် မျှသာဝန်ရှိသကဲ့သို့ ရဟန်းသည်လည်းပေါ်သောအသက်မွေးခြင်းရှိမှု ဂုဏ်၊ ပရိက္ခရာပစ္စည်း နည်းပါးမှု (အပ္ပပရိက္ခာဂုဏ်)စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်ရာဤမနောပိုင်းဆိုင်ရာ ဂုဏ်အရည်အချင်းများ နှင့် ပြည့်စုံသောဆရာတော်၊ သံဃာတော်များ အကြောင်းကိုလည်း ဤသီလဝိသော ဓနီကျမ်း၌ ကြည်ညိုဖွယ်ရာတွေ့ရှိကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ သာသနာလင်္ကာရ၊ သာသနာဝံသ၊ ဝံသဒီပနီ၊ ဝံသမေဒပကာသနီ၊ သာသနဝံသပွဒီဝိကာစသည်ဖြင့် ဆရာစဉ် သမားစဉ်ကို ပြဿာကျမ်းတို့ကားပေါ် များ လှပါ သည်။ ယင်းကျမ်းများ ၌ ကျမ်းဂန် တတ်ကျွမ်း နှံ့စပ်သော ၊ ပရိယတ္တိဝိသာဒရဂုဏ် ရှိသော ဆရာတော် များ အကြောင်းကိုသာ အများ ဆုံးတွေ့နေရပါသည်။ အကျင့်ပဋိပတ်နှင့် ပတ် သတ်၍ သိက္ခာကာမ၊ လန္ထိပေသလဂုဏ်ကို ပြဿာကျမ်းတို့ကားနည်းပါးလှပါသည်။

ထိုနည်းပါးလှသော အကျင့်သီလဆိုင်ရာကျမ်းများ ထဲမှ ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရသော သီလဝိသောဓနီကျမ်းကား အကျင့်ပဋိပတ်ဆိုင်ရာ သိက္ခာကာမဂုဏ်ကို အပြည့်စုံဆုံး၊ အများ ဆုံးဖော်ပြထားသောကျမ်းဖြစ်သဖြင့် သိက္ခာလိုလားရဟန်းကောင်း ရဟန်းမြတ်များ အနေဖြင့် လက်မလွှတ်တမ်း ကြည့်ရှုသင့်သောကျမ်းကောင်းတစ်ဆူဖြစ်ကြောင်း ကျမ်းပြုဆရာတော် တတိယနံမော်ဆရာတော်အားဂုဏ်ပြုဖော်ပြအပ်ပါသတည်း။

ဦးညွန့်မောင် (UCL)

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သီလဝိသောဓနိကျမ်း

နမောတဿာဂဝတောအရဟတောသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ပဏာမ

ဝိသုဒ္ဓသီလံတမေဆဒနန္တံ၊ ဗုဓေ အမလံသုတံပုံ။

နိရုဏ်မေရသမံဂရုံမေ၊ နမေလိဒိဿ မိဝိသောဓနာဟံ။

[ဤဂါထာကား တစ်ပါဒတစ်ပါဒဝယ် ဇဂိုဏ်းတဂိုဏ်းဇဂိုဏ်းဂရ ဂရအစဉ် အတိုင်းနေသဖြင့် ဖွဲ့အပ်ရကား ၁၁လုံး၌ ဥပေန္တဝဇိရာဂါထာ၊ တုဠာဘဆန်းတည်း။]

အမှသဒ္ဓတ္ထော၊ အမျသဒ္ဓါ၏ အနက်ဖြစ်၍ ဖြစ်သော။ အဟံ၊ ဝိနန္ဒာသဘ အမည် ရှိသောငါမဟာထေရ်သည်။ ဝိသုဒ္ဓသီလံ၊ အထူးသဖြင့် ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်သော သီလရှိတော်မူထသော။ တမေဆဒနန္တံ၊ ပြတ်စဲသောအဝိဇ္ဇာရှိသောနှစ်သက်ဖွယ်သော အရိယာတို့၏ ဂုဏ်ရှိတော်မူထသော။ ဗုဓေ၊ ဘုရားမြတ်စွာ ကိုလည်းကောင်း။ အမလံ၊ ကိလေသာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော။ ဓမ္မဉ္စ၊ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း။ နိရုဏ်၊ အပါယဂမနိယသဖြစ်သော ကိလေသာမရှိသော။ ပုံ၊ ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်သော။ သုတဉ္စ၊ သားတော် သာဝကသံဃာကိုလည်းကောင်း။ မေရသမံ၊ မြင်းမိုရ်နှင့်မျှသောကျေးဇူးကိုပြုတတ်သော။ မေ၊ ငါ၏ ။ ဂရုံစ၊ ဆရာကိုလည်းကောင်း။ နမေ၊ ရှိခိုး၏ ။ နမိတွာ၊ ရှိခိုးပြီး၍ ။ ဝိသောဓနံ၊ သီလကိုသုတ်သင်ရာသုတ်သင်ကြောင်း ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သီလဝိသောဓနီမည်သော အဆုံးအဖြတ်ကို။ လိဒိဿ ဘမိ၊ ရေးပေအံ့။

သီလေပတိဋ္ဌာယနရောသပညော၊ စိတ္တံပညဉ္စ ဘာဝယံ။

အာတာဝီနိပကောဘိက္ခု၊ သောဏ္ဏမံဝိဇဇယေဇဇန္တိ ၂ ။

သာပညော၊ တိဟိတပဋိသန္ဓေ ပညာရှိထသော။ အာတာဝီ၊ သမ္ပပ္ပဓာန်

ဝီရိယဖြင့် ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော။ နိပဏော၊ ပါဠိဟာရိယ
ပညာရှိသော။ ဘိက္ခု၊ သံသရာဝဋ်ကို အာဒိနဝ ဟု ရှုလေ့ရှိသော။ ယောနရော၊ အကြင်
ယောဂီ ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သီလေ၊ စတုပါရီသုဒ္ဓိသီလ၌ ။ ပတိဋ္ဌာယ၊ တည်၍ ။ စိတ္တဉ္စ၊ သမာဓိနှင့်
ယှဉ် သောစိတ်ကိုလည်းကောင်း။ ပညဉ္စ၊ ဝိပဿ နာကိုလည်းကောင်း။ ဘာဝယံ-ဘာဝ
ယန္တော၊ ပွားစေသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏ ။ သော နရော၊ ထိုယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ဣမံ ဇဋ်၊
ဤတဏှာ တည်းဟူသော အမြွေးကို။ ဝိဇဋယေ၊ ခွာနိုင်ရာ၏ ။

ဤသို့ ဆုံးမတော်မူအပ်သော သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါ၍ ရဟန်းပြုကုန်သော ပုဂ္ဂို
လ် သူမြတ်တို့ သုတ်သင်စောင့်ရှောက်အပ်သော သီလသည်-

၁။ ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလ၊

၂။ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊

၃။ အာဇီဝပါရီသုဒ္ဓိသီလ၊

၄။ ပစ္စယသန္နိဿိတသီလ-

အားဖြင့် လေးပါးအပြား ရှိ၏ ။

ထိုလေးပါးတို့တွင် အာပတ်ခုနစ်ပုံသို့ မရောက်စေရအောင်

သုတ်သင်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းသော ရဟန်း၏ သီလသည် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ
မည်၏ ။ မတော်တဆ ကျရောက်ခဲ့လျှင်လည်း ဒေသနာကံ ၁အာပတ်ဖြစ်အံ့ ဒေသနာကံဖြင့်
ကုသခြင်း၊ ဝုဋ္ဌာနကံ ၂ အာပတ်ဖြစ်အံ့ ဝုဋ္ဌာနကံဖြင့် ကုသခြင်း၊ ပါရာဇိကအာပတ် ဖြစ်အံ့
သီတင်း သည်၏ အဖြစ် သာမဏေ၏ အဖြစ်ကို ဝန်ခံခြင်းကိုပြုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏
သီလသည်လည်း ပါတိမောက္ခသံဝရ သီလပင် မည်၏ ။ (ဤ၌ မဂ်ဖိုလ်၏ အကျိုး ၄၁
ကျင့်အပ်သော သီတင်းသည်၏ သီလ ကို ယူစေလိုသည်။)

သီလဝိသောဓနိကျမ်း

အာပတ်ခုနစ်ပုံ

အာပတ်ခုနစ်ပုံ ဟူသော်ကား -

၁။ ပါရာဇိကအာပတ်တစ်ပုံ၊

၁။ ဒေသနာကံ (အာပတ်ကို ဒေသနာကြားခြင်းဖြင့် ကုစားသောကံ)

၂။ ဝုဋ္ဌာနကံ (အာပတ်ကို ဝတ်ဆောက်တည်ခြင်းဖြင့် ကုစားသောကံ)

၂။ သံဃာဒိသီသ်အာပတ် တစ်ပုံ

၃။ ထုလ္လစ္စည်းအာပတ် တစ်ပုံ၊

၄။ ပါစိတ်အာပတ် တစ်ပုံ၊

၅။ ပါဠိဒေသနီအာပတ် တစ်ပုံ၊

၆။ ဒုက္ကဋ်အာပတ် တစ်ပုံ၊

၇။ ဗ္ဗောသီအာပတ် တစ်ပုံ၊

အားဖြင့် ခုနစ်ပုံ ဖြစ်သတည်း။

ပါရာဇိက

ပါရာဇိက

ထိုခုနစ်ပုံတို့တွင် ပါရာဇိကအာပတ်သည်

၁။ မေထုန ပါရာဇိကအာပတ်၊

၂။ အဒိန္နာဒါန ပါရာဇိက အာပတ်၊

၃။ မနုဿ ဝိဂ္ဂဟ ပါရာဇိကအာပတ်၊

၄။ ဥတ္တရိမနုဿ ဓမ္မ ပါရာဇိကအာပတ်၊

အားဖြင့် လေးပါး ဖြစ်သတည်း။

ထိုလေးပါးတို့တွင် -

ပါရာဇိက

မေထုန ပါရာဇိက

၁။ မဂ်သုံးပါး၌ မေထုန်ကျင့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်သည် မေထုန ပါရာဇိကအာပတ်မည်၏ ။

မဂ်သုံးပါး ဟူသော်ကား ဝစ္စမဂ်၊ ဝဿ ဝမဂ်၊ မုခမဂ်အားဖြင့် သုံးပါးတည်း။ မဂ် သုံးပါးမှ လွတ်သောသူတို့၏ အက္ခိ နာသ ကဏ္ဏဆိဒ္ဓ ဝတ္တိကောသ ဝဏ္ဏ ငါးရပ်၁ တို့တွင် တစ်ရပ်ရပ်၌ မေထုန်ကျင့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်ကား ထုလ္လစ္စဉ်းအာပတ်သာ။ ထိုမှ ကြွင်းသော အလုံးစုံသော လူတို့၏ ဥပကစ္ဆူရက ၂၈သော ကိုယ်အလုံး၌ မေထုန် ကျင့်ခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်ကား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သာ။ ဤမေထုန်အကျင့်၌ မြွေ၏ ခံတွင်း မီးကိုးတွင်းကဲ့သို့ မှတ်၍ ကြဉ်အပ်၏ ။ မကြဉ်သော ရဟန်းအား

၁။ ငါးရပ် ဟူသည် အက္ခိ(မျက်တွင်း)၊ နာသ (နှာခေါင်းတွင်း)၊ ကဏ္ဏဆိဒ္ဓ (နားပေါက်)၊ ဝတ္တိကောသ (သိုအိမ်)၊ ဝဏ္ဏ (အမာဝ)၊ ဤငါးရပ်ကို ဆိုလိုသည်။

၂။ ဥပကစ္ဆူရက ဟူသည် ဒွှင်းကြား ၊ ပေါင်ကြားကို ဆိုလိုသည်။

ဦးခေါင်းပြတ်ပြီးသော ယောက်ျားသည် ဦးခေါင်းကို ကိုယ်နှင့် စပ်ပြန်သဖြင့် အသက်ရှင်ခြင်းသဘော မရှိသကဲ့သို့ မဂ်ဖြင့် မဂ်၌ မေထုန်ကျင့်သော ရဟန်းအား တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံသော်လည်း ထိုဘဝ ပဉ္စင်းမဖြစ်ခြင်း သဘောရှိ၏ ။ သာမဏေ အဖြစ်မျှကိုသာ ရတော့သည် ဟူလိုသည်။

ပါရာဇိက

အဒိန္နာဒါန ပါရာဇိက

၂။ ခိုးခြင်း နှစ်ဆယ့်ငါးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ခိုးခြင်းဖြင့် သူတစ်ပါးတို့၏ ငါးမာ သက အဖိုးထိုက်သော ဥစ္စာကို ယူခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်သည်အဒိန္နာဒါန ပါရာဇိကအာပတ်မည်၏ ။ ငါးမာသကမပြည့်၊ တစ်သမာကထက် အလွန်ဖြစ်သော ဝတ္ထုကို ခိုးယူထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်ကား ထုလွှစဉ်းအာပတ်သာ။ တစ်မာသကမှ စ၍ အောက်ဖြစ်သော ဝတ္ထုကို ခိုးယူခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်ကား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သာ။

ဤအဒိန္နာဒါနနှင့် မြွေပွေး မြွေဟောက် ကိုက်သကဲ့သို့ မှတ်၍ ကြဉ်အပ်၏ ။ မကြဉ် သော ရဟန်းအား အညှာမှကြွေလေပြီးသော ဖက်ရွက်ရော်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂကို ပြုသဖြင့် ပြကတေ့ စိမ်းရှင်ခြင်း သဘောမရှိသကဲ့သို့ ထိုငါးမာသက အဖိုး ထိုက်သော ဥစ္စာကို ခိုးယူသော ရဟန်းအားလည်း တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံသော်လည်း ထိုဘဝ ပဉ္စင်းမဖြစ်ခြင်း သဘောရှိ၏ ။ သာမဏေ အဖြစ်မျှကိုသာ ရတော့သည်။

မာသက ဟူသည်ကား -ပဲတည်း။ ထိုပဲသည် ပေါက်ပြီးစပါးလေးလုံးစီးသော ရွေးဖြင့် နှစ်ချင်ရွေးသာ ရှိသော ဟူ၏ ။ အဓိပ္ပာယ်ကား - နှစ်ချင်ရွေးသည် တစ်ပဲတည်း၊ ငါးပဲသည် တစ်မတ်တည်း။ ထိုတမတ်သည် အဒိန္နာဒါနပါရာဇိက ဝတ္ထုတည်း။ ထိုဝတ္ထုကား - နီလက ဟာပနတည်း။ (နီလကဟာပန ဟူသည် ရွှေစင်ပင် ဟူလို။) ငါးပဲကား ရွှေစင် ဆယ်ရွေး တည်း။ ထိုရွှေစင် ဆယ်ရွေးသည် ယခုအခါ ရွက်နီမှန် ငွေရွေးနှစ်ရာ နှင်နှင်တန်သတည်း။ ထိုကို ငါတို့ကျပ်ဖြင့် ကျပ်ဖွဲ့သော် တစ်ကျပ် ခြောက်မူး ရှစ်ရွေးနှင်နှင်တည်း။ (ငါတို့ဆရာ ကား လေးရွေးကို တစ်ပဲဖွဲ့သည်ကို နှစ်သက်တော်မူ၏ ။ မန်လည်ဆရာတော်၊ မင်းအို ဆရာတော်ဘုရားတို့ကား နှစ်ရွေးကို တစ်ပဲဖွဲ့သည်ကို နှစ်သက်တော်မူ၏ ။)

ဝိနယဝိနိစ္ဆယ ဋီကာ၌ ကား - နီလကဟာပန ငါးပဲသည် ရွှေစင်ပဲဝက် သင့်သော

ဟူ၏။ ထိုအတိုင်း ရေတွက်မှု ရွက်နီမှန် ငွေ-ဂူလေးရွေးသည် ပါရာဇိကဝတ္ထုမည်၏ ဟု မှတ်သင့်၏။ ထိုအယူကို ယခုအခါ ကျမ်းတက်ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့ မနှစ်သက်။ ရှေးဆရာတို့ ကား ရွက်နီမှန်ငွေ-ဂူလေးရွေးကို ပါရာဇိက ဝတ္ထုယူသည်ကား ဂရု၊ တစ်ကျပ်ခြောက်မူး ရှစ်ရွေး ကို ပါရာဇိကဝတ္ထုယူသည်ကား လဟု ဟူကုန်၏။ ယခုအခါ ကျမ်းတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့ကား ဂူလေးရွေးကို လဟု၊ တစ်ကျပ်ခြောက်မူးရှစ်ရွေးကို ဂရဟူကုန်၏။ ဆင်ခြင်။ ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ်အရာဝယ် ဂရ၌ သာ တည်သင့်သည်ဟု ဝိနည်းလက္ခဏာ ပြသည်။

ပါရာဇိက

မနုဿိဂ္ဂဟ ပါရာဇိက

၃။ ခြောက်ပါးစော အာဏတ္တိနိယာမကတို့တွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် လူဇာတ်၏ ကိုယ်ကို သေစေ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်သည် မနုဿ ဝိဂ္ဂဟ ပါရာဇိက အာပတ် မည်၏ ။ တိရစ္ဆာန်ကို သေစေသော ရဟန်းကား ပါစိတ်အာပတ်သာ။

ဤမနုဿ ဝိဂ္ဂဟ၌ မိမိအသက်ကဲ့သို့ မှတ်၍ ကြဉ်အပ်၏ ။ မကြဉ်သော ရဟန်းအား နှစ်ဖြာကွဲလေပြီးသော ကျောက်ဖျာကို တစ်ဖန် စပ်သဖြင့် ပြကတေ ဖြစ်ခြင်းသဘော မရှိသကဲ့သို့ ထိုလူကို သေစေသော ရဟန်းအားလည်း တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံသော်လည်း ထိုဘဝ ပဉ္စင်းမဖြစ်ခြင်း သဘောရှိ၏ ။ သာမဏေ အဖြစ်မျှကိုသာ ရတော့သည်။

ပါရာဇိက

ဥတ္တရိမနသမ္ဘမ္မ ပါရာဇိက

၄။ ဈာနလာဘီ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဈာန် ဝိမောက္ခ အစရှိသော တရားကို သူတစ်ပါးအား မရဘဲ ရ၏ ဟု ပြောဟောခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အာပတ်သည် ဥတ္တရိ မနဿ ဓမ္မပါရာဇိက အာပတ်မည်၏ ။ ရသည်မှန်၍ ပြောဟောမှုကား ပါစိတ်အာပတ်သာ။

ဥတ္တရိမနဿ ဓမ္မ၌ လျှာမရှိသော ငါးကဲ့သို့ ကြဉ်ရာ၏ ။ ပြောဟောခြင်းကြောင့် ရသောပစ္စည်းကိုလည်း ရဲရဲတောက်သော သံရည်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အဆိပ်နှင့် ရောသော အာဟာရကဲ့သို့ လည်းကောင်းကြဉ်ရာ၏ ။ ထိုပြောခြင်းကို မကြဉ်သော ရဟန်း အား လည်သီးပြတ်ပြီးသော ထန်းပင်သည် တစ်ဖန် အညွန့်ထွက်ခြင်းသဘော မရှိသကဲ့သို့ ထိုဈာနလာဘီပုဂ္ဂိုလ်၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဈာန် ဝိမောက္ခ တရားကိုမရဘဲ ငါရ၏ ဟု ပြောဟောသော ရဟန်းအားတစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံသော်လည်း ထိုဘဝ ပဉ္စင်းမဖြစ်၊ သာမဏေ အဖြစ်မျှကိုသာ ရတော့သည်။

ဤလေးပါးသော ပါရာဇိကတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ပါရာဇိကသို့ ရောက်လေပြီး သော ရဟန်းသည် မိမိမှတစ်ပါးသော ပါရာဇိကသို့ မရောက်သော ရဟန်းတို့နှင့် ဧကု ခန္ဓသ၊ ဧကကမ္မ ၂၊ သမသိက္ခာတာ၃၊ ဤသုံးပါးကို မပြုအပ်။

သာမဏေသည် ရဟန်းနှင့်ထိုသုံးပါးကို မပြုအပ်သကဲ့သို့တည်း။ ပြုသော် ထိုသူနှင့်တကွ ပဉ္စဝဂ် စသည်ဖြစ်မှု ကံလည်း ပျက်၏ ၊ သိလျက်ပြုမှု ပြုသည့် သံဃာဒုက္ကဋ်အာပတ်လည်း သင့်၏ ။ ဆွမ်းစဉ်ပရိတ်ရွတ် စသည်၌ ကား ဥက္ခိတ္တက မဟုတ်သည်ဖြစ်၍ မထောင်းသာ။ သို့သော်လည်း အုတ်အရောရော ကျောက်အရောရော ဟူ၏ သို့ ဖြစ်မည်စိုး၍ ဆရာမြတ်တို့ ၎င်းကိုလည်း ကြဉ်ကုန်သည်။

ပါရာဇိက

ဝိနိစ္ဆယ

ယခုအခါ မေထုန် ပါရာဇိကဝတ္ထုကြောင့် စောဒကပုဂ္ဂိုလ် ၊ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်၊ စောဒနာကာရဏပုဂ္ဂိုလ်၊ သုံးဦးတို့ ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ် ခံကြသော် စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်ကို သုဿ န်စောင့်စေ၊ သစ္စာဆိုစေ၍ သူမွန်ဖြစ် စီရင်ကြလေသည်ကား ဝိနည်း၌ မလိမ္မာ၍ လူတရားကဲ့သို့ အမှားစီရင်ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်သာ။ ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ်ဝယ် သုဿ န်စောင့်စေ၊ သစ္စာဆိုစေ၊ ကျမ်းကိုင်စေဟု ပညတ်သောအရာမည်သည်တွင်မျှမရှိ။ လူတရား ၌ လည်း ကမ္ဘာလေးရပ် တရားကို မဟောသမေ ပညာရှိ၊ ဝိဓရပညာရှိ၊ သေနက ပညာရှိ စသော ပညာရှိတို့ မစီရင်ကုန်။ ထိုတရားလေးရပ်သည် ဟုတ်သည် လည်းရှိ၏ ၊ မဟုတ်သည်လည်း ရှိ၏ ဟု ကျမ်းဂန်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဝိနည်းကျမ်း မလာဘဲ အလာ ပြု၍ သုဿ န်စောင့်စေ၊ သစ္စာဆိုစေ၊ ကမ္မဝါစာ ရွက်စေ၍ ထိုအမှု များ ကို စီရင်ကြသည် ကား ဘုရား ပညတ်သည်ကိုပညတ်ပြုခြင်းကြောင့်၊ ဝိနည်းမလာသည်ကို ဝိနည်းလာပြုခြင်းကြောင့် အဋ္ဌာရသ ဘေဒကရ ဝတ္ထု၁ သို့ ဝင်ချေသည်။

သာသနာတော်ဝယ် အဓိကရဏလေးပါးတွင် တစ်ပါးပါး ရောက်လျှင် သမထ ခုနစ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် ငြိမ်းခြင်းသည် ကောင်းသောငြိမ်းခြင်း ဖြစ်၏ ။ ထိုသမထ ခုနစ်ပါး မှ တစ်ပါးဖြင့် ငြိမ်းခြင်းသည် မကောင်းသော ငြိမ်းခြင်း ဖြစ်၏ ။ ထိုတွင်လည်း မည် သည် အဓိကရဏ်ကိုမည်သည့် သမထဖြင့် ငြိမ်းရမည်ဟု စူဠဝါ ပါဠိပဋ္ဌကထာ လာလျက် ရှိသည်။ အဓိကရဏ်လေးပါးမှ တစ်ပါးသော အဓိကရဏ် မည်သည်မရှိ၊ သမထ ခုနစ်ပါးမှ တစ်ပါးသော သမထ မည်သည် မရှိ၊ သုသာန်စောင့် သစ္စာဆို ကျမ်းရွက်ခြင်းသည် သမထ ခုနစ်ပါးတွင် အဘယ်သမထနည်း။

ဥပ္ပန္နုပ္ပန္နာနံ အဓိကရဏာနံ သမထာယ ဂူပသမာယ၊

သမ္မုခါဝိနယော ဒါတဗ္ဗော၊

သတိဝိနယော ဒါတဗ္ဗော၊

အမူဠဝိနယော ဒါတဗ္ဗော၊

ပဋိညာယ ကာရေတဗ္ဗံ၊

ယေဘုယျသိကာ၊

တဿ ပါဝိယသိကာ၊

တိဏဝတ္ထာရကောတိ၂ -

ဟူ၍ သာ ပညတ်တော်မူအပ်သော ပါဠိရှိသည် မဟုတ်လော။ အဓိကရုဏ်းလေးပါးလုံး ကိုလည်း သမထ ခုနစ်ပါးတွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် ငြိမ်းစေ ဟူ၍ မပညတ်၊ ဆိုင်ရာ ဆိုင်သင့် သော ပညတ်တော်မူသည်။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေအပ်သော သမထကာမည်မျှ သိပါစိမ့်၊ ပဋိညာယ ကာရေတဗ္ဗ သမထ၌ စောဒက ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပဋိညာယ ကာရေတဗ္ဗ-လော၊ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်၏ ပဋိညာယကာရေတဗ္ဗ-လော၊ စောဒနာကာရဏပုဂ္ဂိုလ်၏ ပဋိညာယ ကာရေတဗ္ဗ-လော၊ အဘယ် ကာရေတဗ္ဗကို ဘုရား ပညတ်သနည်း။ လန္တီ ဖြစ်သော စုဒ္ဓိတက၏ ကာရေတဗ္ဗကိုသာ ပညတ်သည်။ ငါသည်

ဤအမှု ကို ပြုမိသည် ဟူ၍ လည်း အထင်ရှိသည် ၊ မပြုမိ ဟူ၍ လည်း အထင်ရှိသည်၊ ဝိနည်း အဆုံးအဖြတ်ပေးပါဟု ဝိနည်းမိုရ်ထံ အဆုံးအဖြတ် ခံလာသော် ပြုမိလျှင် မည်သို့ ဖြစ်ပါစေ၊ မပြုမိသော် မည်သို့ဖြစ်ပါစေဟု သစ္စာဆိုရမည်၊ ကျမ်းရှိသလော၊ ထိုအမေး၏ အရကိုလည်း ဒုတိယသိက္ခာပုဒ် တတိယသိက္ခာပုဒ် ဖြစ်သော ပါရာဇိကအရာ၌ နေ့သန့်စေခြင်း ဘာဝနာ စပ်ခြင်းကိုသာ ဝိနည်းလာသည် မဟုတ်လော၊ သုသာန်စောင့် သစ္စာဆိုကျမ်းရွက်ကို မလာတကား။

ချိန်ထင်ရှားရှိလျက် ချိန်နှင့် မချိန်မူ၍ လက်ရမ်းလက်ဆပေးသော ဈေးသည်ကဲ့သို့ ၊ သမထတရား ခုနစ်ပါး ဟူသော ဘုရားချိန်ရှိလျက် ထိုချိန်ကို ပယ်၍ သုသာန်စောင့် သစ္စာ ဆို ကျမ်းကိုင် ဟူသော လက်ရမ်းလက်ဆဖြင့် စီရင်ကြသည်ကား မလိမ္မာသော ဈေး

သည်နှင့်တူသည် မဟုတ်လော၊ စောဒက စသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးတို့အား စောဒနာသာရဏ
ဝိနည်းကံကို ပြုပြီးမှသာ အဆုံးအဖြတ်တင်အပ်သည် မဟုတ်လော၊ စောဒနာသာရဏ
ဝိနည်းကံနှင့်ကင်း၍ ဝိနည်း အဆုံးအဖြတ် ထင်အပ်သော အရာသည် မည်သည်တွင်မျှ မရှိ။
ယခုအခါ လူတရားကဲ့သို့ ခုံကြားလျှင် အခြားသက်သေ မရှိ ဆို၍ စောဒနာသာရဏ
ဝိနည်းကံကို မပြုစေဘဲ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်ကို အချုပ်သစ္စာဆိုစေ၍ သူမွန် ဖြစ်ရသည်ကား
ဝိနည်းကံမဟုတ်။ အနောရထာစော လက်ထက် ဤပရိတ်ဘကို ဤမျှလျှင် မာတု ဃာတ
ကကံ ပျောက်၏ စသည် ပေါ်သကဲ့သို့ နောက်ပေါ်ဟူ၍ သာ သိရာ၏ ။ ဆရာမြတ်တို့ကား
စောဒကပုဂ္ဂိုလ်က ဟုတ်ပါသည်၊ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်က မဟုတ်ပါ ဆိုလျှင် စောဒနာကာရဏပုဂ္ဂို
လ်ကို ဟုတ်မှန်တိုင်းထွက်ဆိုအောင် ဥပါယ် တံမျဉ်းဖြင့် မေး ၍ ရသည်အတိုင်း
တည်သင့်သည်။ စောဒကပုဂ္ဂိုလ်စကား ပလပ်သင့်သည်။ စောဒနာ ကာ ရဏပုဂ္ဂိုလ်က
ဟုတ်ပါသည်၊ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်က မဟုတ်ပါဆိုလျှင် စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်၌
လိမ္မာသည် မလိမ္မာသည်၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ဂရဂါရဝပြုသည် မပြုသည်၊ ဝတ္ထုတူ
ရောက်ဖူးသည် မရောက်ဖူးသည်ကိုသိသာစေဦး။ လိမ္မာသည်၊ ဂရ ဂါရဝပြုသည်၊
မရောက်ဖူးသည်မှန်မူ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ် ဝန်ခံတိုင်း တည်သင့်သည်။ စောဒနာကာရဏ ပုဂ္ဂို
လ်စကား ပလပ်သင့်သည်။

၁။ ဤ ပရိတ်ဟူသည် ပုဂံပြည် အရည်းကြီးတို့ လက်ခံကျင့်သုံးသော သုတ်ဖြစ်
သည်။ မူရင်းမှာ မဟာယာန ပိဋကတ်လာ “အဝတာရသုတ်” ဖြစ်သည်။

မလိမ္မာသည်၊ ဂရဂါရဝမပြုသည်၊ ရောက်ဖူးသည်မှန်မူ စောဒနာကာရဏပုဂ္ဂို
လ်ဆိုတိုင်း တည်သင့်သည်။ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်စကား ပလပ်သင့်သည်။ မဆိုမူ၍
ဝိနည်းအဆုံးအဖြတ် မပေးရာ၊ အလဇ္ဈဖြစ်၍ နိပ်သာနိပ်အပ်သည်၊ မချီးမြှင့်ရာဟု
မိန့်တော်မူကုန်သည်။

ငါတို့ကျေးဇူးရှင် ဆင်တဲဆရာတော်ဘုရားကား ဝတ္ထုကိုစစ်၍ ယုတ္တိနှင့်တကွ ဝတ္ထု
သက်လျှင် ဝတ္ထုသက်ရာ ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရား၊ မင်းရွာဆရာ
တော် ဘုရားတို့ကား ပဉ္စခံရင်းမူလ အင်္ဂါငါးပါးကို ရအောင်စစ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်။

ဤဆရာမြတ်တို့ အဆုံးအဖြတ်ကို သာဓကပြု၍ ဆုံးဖြတ်ရာသည်၊ သစ္စာဆို ကျမ်းရွက်ကို ပြုစေ၍ မဆုံးဖြတ်ရာ။ မဟာသာဝက ဖြစ်တော်မူသော ရဟန္တာကြီး စွပ်စွဲသည်ကာလ ဆဗ္ဗဂိုဏ်းသား မေတ္တိယဘူမဇာတတို့ မေထုန်မှု ဖြင့် စွပ်စွဲသည်ကာလ အရှင်ဗုဒ္ဓနှင့် မေတ္တိယဘူမဇာတတို့ကို စောဒနာသာရဏ ဝိနည်းကံတင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တော်မူသည်ဖြစ် လျက် ယခုအခါ ခုံကြားလျှင် အခြားသက်သေ မရှိဟု ဆို၍ စောဒနာကာရဏပုဂ္ဂိုလ်ကို မစိ စစ်ဘဲ စုဒ္ဓိတက ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ သစ္စာဆိုစေ၍ သူမွန်ဖြစ်စီရင်သည်ကား ရဲပေစွ။ အလဇ္ဇီကို လဇ္ဇီဟုပြခြင်း၊ လဇ္ဇီကို အလဇ္ဇီဟုပြခြင်းသည် အလွန်ပြစ်ဝန်လေးလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဟုတ်မှန်တိုင်းသိသာမှ အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလေ၊ မသိသာလျှင် ရပ်ဆိုင်းစေ၊ ပြီးလွယ်ခြင်း ပြီးခဲ့ခြင်းသည် ပမာဏ မဟုတ်၊ မှန်သည် မမှန်သည်သာ ပမာဏဖြစ်သည်။ မိုးစွေရှင်သုမန သည်အမှု မျိုး ဖြစ်သည်ကာလ ကွင်းကျယ်နိဿ ရည်း သုမနကို ကမ္မဝါရွက်စေ၍ သူမွန်ဖြစ် စီရင်သည်ကို အများ ပင် တံတွေးထွေး၍ ကဲ့ရဲ့ ကြသည်။ အောက်ဘက်စံခင်ကြီးတို့ နန္ဒာဆိုသူနှင့် သည်အမှု မျိုး ဖြစ်သည်ကာလ ထိုအခါ နန္ဒာဝယ် သည် ပဝေသနမလောက်ဆို၍ သူမွန်ဖြစ် စီရင်သည်ကို အများ ပင် တိလမတ္တံကိုမျှ မမျှော် ဟု တံတွေးထွေး၍ ကဲ့ရဲ့ ကြသည်။ သိမ်ဝင်သပိတ်ကို ရေစင်စင်ဆေး၍ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် လှသောရေထည့်၍ သံဃာလယ် သိမ်ဝယ်ထား၍ အပြစ်ရှိလျှင် ရှိလျောက်၊ မရှိလျှင် မရှိလျောက် ထင်ပါစေဟု မိဋ္ဌာန်၍ စုဒ္ဓိတကပုဂ္ဂိုလ်အရိပ်ကြည့်ရမည်။ ခေါင်းမမြင်လျှင် ပါရာဇိက၊ စောင်းရုံ ရွဲ့ရုံ ဖြစ်လျှင် ထုလွှစွဉ်း ဒုက္ကဋ်ဟု အချို့ သော ဆရာတို့ ဆုံးဖြတ်ကြ လေသည်ကား ဝိနည်း မှန်ကိုမျှမသိသော မိုက်လှစွာ သော ဆရာတို့ အလေ့အကျက် မျှသာ။ ထို့ကြောင့် သုဿ ဘန်စောင့် သစ္စာဆို ကမ္မဝါရွတ် အချုပ်ရွတ် အရိပ်ကြည့် စီရင် သော ဗာလ အဗျတ္တတို့၏ အလေ့အကျက်ကို မယူအပ်။

ပါရာဇိကလေးပါး အကျဉ်းပြီး၏ ။